

מספורי המגיד

"בומרנג" (בעין הסערה)

פרק נ"א "עם ילדים אוכלים רק קוגל"

מעבר למסך: הבהרות רבות על הנסתר בפרק האחרון:

זכריה תנעמי מבכירי המוסד מעוניין לגייס את רב סרן שלמה לוי לשעבר קצין מצטיין בסיירת מטכ"ל לשורות המוסד הישראלי, הוא קיבל עליו ידיעות מאנשים מהימנים כי הוא בעל כישורים מיוחדים בתחום פיצוח בעיות סבוכות מאד, מלבד החוש השישי בו חונן, תחום נדיר ביותר ונצרך מאד. מחלוקת שנויה בין הבכירים לאיזה תחום יגייסוהו.

מ. אחד מהבכירים שממונה על זכריה סבור שצריכים לגייס את שלמה לעבודות שטח, כפי שמגייסים את יתר הסוכנים. אך זכריה תנעמי סבור שזה בזבוז משאבים, הוא טוב יותר בעבודה משרדית שדורשת ריכוז גבוה בפיצוח בעיות סבוכות, את חילוקי הדעות נראה בפרק הזה.

ובזירה האמריקאית ישנה סערת רוחות קשה. פיליפ ובניו לא מנסים להמתין לישיבת ההנהלה כדי לפטר את פסח שולביץ בצורה חוקית רשמית. אין להם את הזמן לזה, או יותר נכון הם לא משוכנעים כי תהיה להם את היכולת לזה, הם מקדימים לפרסם מודעת פיטורין של פסח שולביץ, כביכול הוא מעצמו מתפטר, ההנהלה מקבלת בצער רב את ההודעה ומאחלת לגבאי המיתולוגי הצלחה בכל מעשה ידיו בהמשך דרכו.

פסח שלא מיודע לכל הטריק מגיע בערב שבת לתפילה, הוא קורא את המודעה בלוח המודעות ודמו קופא בעורקיו. לתרגיל כזה לא ציפה, הוא נבוך כולו ולא יודע איך להגיב, הוא מעדיף לברוח אל ביתו ובלבד שלא יתבזה בפני הקהילה. את המחזה הזה לא פספס שלומי ציער מתפלל חדש בבית הכנסת שבוחש בכל מיני קדירות כמובן במסתרים, שלומי הוא צעיר ישראלי שהתחתן עם בתו של לוקה ברונפמן מעשירי הקהילה, שידוך מוזר מאד, איש לא מבין איך לוקה אדם אמיד ומכובד מחתן את בתו חבצלת מוכשרת ביותר עם כזה עוף משונה.

איש מהם לא יודע שלוקה מסתיר סיפור קשה מאד של גן פגום האחראי על טרשת נפוצה שעלולה לתקוף בשנות ה-45 את נושא הגן, לכן אינו מוכן לחתן אותה עם מקרה רגיל, אבל שלומי שהוא מקרה קשה של אדם חסר שליטה על הפה שמתגלגל בכל כיוון ופוגע בכל מי שמקלע בדרכו נראה לו מתאים הוא לא מפחד מהפה המתגלגל כי חבצלת יודעת לצלוף היטב במי שפוגע בה.

שלומי שחסר תעסוקה לא יכול לשבת במקום אחד, הוא חייב להסתובב בכל בית הכנסת וכך אגב השיטוט חסר התכלית הוא מוצא את הבשורה הנעימה, הוא קולט את פסח קורא את המודעה ונעלם חיש מהר לביתו, שלומי בעל מוח חריף מצרף נתונים, הוא מבין שפסח לא התפטר מרצונו אלא התפטר, הרקע פשוט ביותר, פסח חולל שינויים מופלגים בבניין בית הכנסת בלי לבקש רשות, הוא העביר את עזרת הנשים לגלריה העליונה.

שלומי לא צריך "מורה דרך" להבנת הנקרא, הוא קורא יותר מהר מכולם ומצרף נתונים. המסקנה: אויביו הקבועים ניצלו את הסיטואציה החדשה כדי לפטר את שנאם בנפש, שלומי מחליט כי למען העניין עליו להתייצב לצידו של פסח, כדי לעורר בלגן רציני במקום. הוא מפיץ חיש מהר את הסיפור

מספורי המגיד

ניתק מגע הבנתי שכנראה שנבהל מהתנאים, הוא לא מסוגל לספק את הסחורה, לכן לא סיפרתי לך מה שקרה.

אבל עתה שפנה אליך נראה שמשוהו קרה שם, כנראה היה שם ויכוח קשה שלבסוף הוכרע לטובתו, אם כך נסכם כפי שאמרת לו, אני אדבר עם רב שלמה שלנו ונספר לו על כל מה שקורה, אם יאמר שהכל נראה לו כשורה, אז ניסע לשבת אל הוריק, אתה תספר להם על כל מה שקרה ותבקש את ברכת הדרך, זה יהיה מכובד מאד, לא דרך טלפון בחטיפה אלא ממש התייעצות ובקשת ברכת הדרך, אני מאמינה שאם רב שלמה יאמץ את התוכנית גם הוריק יאשרו זאת.

הדברים מצאו חן בעיני דודי, הוא נהנה שתמיד ידעה לעשות את הכל בחכמה ונזהרה מאד בכבודו. עוד באותו ערב נסע לבני ברק כדי להתייעץ עם רב שלמה, הוא סיפר לו את כל הדברים כהווייתם, רב שלמה חקך בדעתו משך למעלה משעה, אם יש ממש בדברי פסח שולביץ, אם לא החביא איזה טריק ערמומי כדי להוציא את ה"כן" מדודי, הוא דן בכל הצדדים עד שהשתכנע שפסח לא מערים אלא עשה כפי הסיכום של צילה, אי אפשר לדעת את כל העניין עד שלא יראו זאת מקרוב, לכן יש מקום להסתכן ולאשר פעם אחת, אבל לתהות היטב על הקנקן, אם הכל יעבור בשלום ואין שום שינויים יש מקום לדון אחרי כן על שנה נוספת, כל שנה צריכים לבדוק זאת מחדש, אין ניתן אוקיי מראש.

שלמה החליט שעליו לספר לסימה על השיחה המוזרה ולבקש את רשותה להיפגש.

באותו ערב נודע לסימה לראשונה על הקשיים הרבים אותם עובר שלמה בפרנסה, מיום ליום מתגברים הקשיים בהחזקת החנות, עד עתה לא רצה לספר לה על כך, אבל עתה קרה דבר שמחייב אותו לחשוב על שינוי.

הוא סיפר לה על אותו זכריה תנעמי שנכנס לחנות כביכול לקנות שעון, אבל מרגע לרגע הבין שלמה שהוא לא מחפש את השעון אלא את השען. לאחר שבילה זמן רב בחנות בלי להכריע הביא לו כרטיס ביקור על שמו ובו מס' טלפון, הוא ביקש ממנו ליצור קשר למספר הזה, יש לו מה לשמוע וזה יהיה ממש לטובתו.

בערב כשיצר את השיחה הבין שהוא הגיע למישהו מאד חשוב שאינו יכול להזדהות בשמו המלא, הוא לא יכול לדבר עמו בטלפון כי זו שיחה מאד חשובה ונתונה לחיסיון, לפיכך הוא מבקש להיפגש עמו במקום מסוים שיתואם רק ממש לפני הפגישה.

"השיחה נותקה בלי שאוכל להגיב על כך, יש לי השערה אבל לא כדאי להסתכן" אמר שלמה.

סימה שותקת, היא לא יודעת איך להגיב אם בכלל. היא רומזת לשלמה שימשיך ויאמר את כל מה שיש לו לומר אולי תדע מה לומר לו על כך.

שלמה שמח שלא קטעה אותו, הוא שאל את רשותה להיפגש עם אותו אדם מסתורי לשמוע מה יש לו להציע לו, ברור שזה נוגע לביטחון המדינה, אחרת לא הייתה השיחה כה מסתורית, לבו אומר לו שמדובר באחד ממוסדות השירות החשאי של ישראל, עד כמה שידוע לו הם משלמים משכורות טובות, אולי כדאי לקבל הצעה כזו, בשל יכולותיו הצבאיות, הוא יתנה את זה עם שמירת הסדרים שלו בלימוד, יתכן מאד שזה יעזור לו להתמודד עם קשיי הפרנסה.

מספורי המגיד

סימה שתקה, אבל על פניה ניכרו אותות של חוסר נחת מהמשך השיחה.

שלמה קלט היטב כי לסימה אין הדבר נוח בכלל, הוא לא מוכן לעשות צעד אחד בלי הסכמתה של סימה, אם היא לא מעוניינת הוא לא ירים טלפון.

סימה הבינה ששלמה מחכה למוצא פיה, היא שקלה היטב את דבריה, היא לא רוצה לגרום לשלמה צער, אבל היא חייבת להגיב על תוכנית מסוכנת מעין זאת.

"שלמה אתה יודע היטב שאני לא רוצה שתתערבב עם אנשים שרחוקים מאתנו ת"ק פרסאות, מאד רציתי שתלמד כל היום ואני אעשה הכל לפרנסתנו, אבל הבנתי שאי אפשר רק במשכורת שלי לפרנס את הבית, הסכמתי לעבודה כמו שעונות בה אתה עצמאי לעצמך ולא מתחק עם כל מיני אנשים שלא מתאימים לרוחנו. אבל עתה אני מבינה שקשה לך בפרנסה, החנות לא עונה על הצרכים, את זה אני מוכנה לשמוע, אבל אני לא יכולה להסכים שתלך לעבוד עם אנשים שרחוקים מאתנו וישפיעו מאד על אוירת הבית.

"אבל ראית שהייתי שנים רבות בצבא ולא הושפעתי לרעה, למה עכשיו את כל כך חוששת?"

"אל תאמין בעצמך עד יום מותך" נאמר בדברי חכמינו, על גדולים מאתנו מדובר, לא כ"ש אנו הקטנים.

"אני יכול לשאול שאלה סקרנית מאד" הגיב שלמה בעדינות.

"בהחלט כן"

"למה על עצמך את לא חוששת? הרי אתה עובדת עם החילונים שנים רבות ומחנכת את הבית שלנו, למה עלייך את לא חוששת רק עלי?"

"יפה שאלת ובאמת זה לא פשוט מה שאני עושה, אבל אני סיגלתי לעצמי תכונה שלך אין אותה, אני אטומה לחלוטין לסובב אותי, פשוט עציץ נוסף. אבל העבודה שלך אינה כזו, אם תהיה עציץ תפוסר על המקום, אתה חייב להיות מעורב עד מעבר לאוזניים וכאן זה סיפור אחר."

"את צודקת לחלוטין, אבל יש לי רעיון אם תאמרי לא, לא איפגש".

"הבה אשמע מה הרעיון".

"אני אשמע את כל מה שיש לו להציע, אומר לו שאני עובד איתם רק מהחנות שלי, כלומר החנות שלי תשמש אותי כשען ואם יש תוכניות אקבל אותם מתוך החנות, אין לי עסק מחוץ למקום, כל מה שאעשה זה יהיה לנתח ולהגיב על כל מיני הצעות שיש להם, אבל הכל רק מתוך כותלי החנות. במידה וזו ההצעה האם תסכימי?"

"זה כבר משהו אחר, אם כך אני מברכת אותך שתצליח בכל מעשיך".

הטלפון הבא עם שלמה התקיים יומיים אחרי כן, האיש המסתורי תיאם עם שלמה להיפגש במסעדת הדגים "בני" ברחוב מסילת ישרים פינת בצלאל, מסעדת דגים זו הייתה מאד יוקרתית, רק אנשים שהייתה מצויה בכיסם יותר מפרוטה אחת [וכמה שיותר עדיף] היו מתארחים במקום.

מספורי המגיד

שלמה לא היה יכול להרשות לעצמו ביקור כזה, לא בגלל המחיר המיוחד שנטל, אלא בעיקר בשל הכשרות שם שהייתה די בדיעבד, אך עתה שהזמן נקרע בין הריחות החזקים שהתפשטו מהמטבח עד למרחקים, לבין הזהירות, לא לאכול במקום שלא עומד בכל התנאים שקובעת ההלכה.

שלמה מאז ומתמיד לא אכל רק במקומות שהיו כשרים למהדרין, עתה שהיה נשוי עם בת צדקנית לבית טביב החמיר יותר ויותר בענייני הכשרות, הוא נאלץ לדחות את ההזמנה עבורו בתנועה נמרצת, הוא הסתפק בכוס מים קרים בכוס שהביא עמו מביתו. הוא הציץ לכל עבר ממתין לראות מי זה שאמור להיפגש עמו.

שעה ארוכה המתין לראות מי הזמין את הארוחה, אבל אין כל זכר, השעה נקבעה ל-5 אחה"צ, הוא הודיע מפורשות בטלפון לאיש שהיה אמור לפוגשו כי בשעה 6:15 הוא חייב לעזוב את המקום, עליו לנסוע לבית ישראל כדי ללמוד עם החברותא שלו, אין בזה הנחות, עליו לדעת כי שעות הלימוד שלו הן קודש, לא משנה אם אכל או לא אכל, בשעה 6:30 עליו להיות במקום, הוא חייב להיות מוכן לחברותא שלו שהוא פלפולן עצום ואי אפשר ללמוד איתו בלי לעשות הכנה של עשר עשרים דקות.

רק בשעה 5:45 הגיעו שניים במקום אחד, הם התיישבו בצד השני של השולחן, היה סימן זהות מסוים אותו ענד שלמה על חולצתו לפיה יוכל לזהות אותו. אבל עתה הכל חרג ממה שסוכם, השעה וכמות הנוכחים, אדם אחד ותו לא. נראה שזה נעשה במתכוון כדי לבחון אותו איך יגיב.

שלמה היה קר כקרח, הוא לא הגיב אפילו במנוד עפעף קל על השינויים המופלגים, ידיו היו שלובות בנחת, ממתין לשמוע מה בפיהם.

אבל נראה שגם הם קיבלו הנחיה לא לדבר, היה כאן מבחן עצבים, מי יניד עפעף ראשון. אך הם טעו בשלמה, הוא ישב שליו לחלוטין, הוא לא פזל לכיוון השעון לרמוז להם כי השעה מתאחרת לה ויש סיכום ברור. אך גם הם ישבו בשקט מוחלט, הם ישבו בפניה שקטה לחלוטין שנבררה בעיון קפדני כדי שאיש לא יפזול ויתמה על המחזה המוזר.

בשעה 6:15 קם שלמה בלי להתנצל ובלי להביע תמיהה על המשחק המוזר שהתרחש, הוא כבר שילם למלצר בעת ההזמנה על כוס המים הצלולים שביקש, הוא חש עצמו משוחרר לצאת מהמסעדה.

שני הבוחנים היו הפעם בהלם, הם שיחקו את המשחק הזה מספר פעמים, כדי לבחון את עצבי המוזמן, תמיד הייתה ידם על העליונה, ברגע מסוים נכנע המוזמן והגיב בצורה מסוימת, זו הפעם הראשונה שהאובייקט לא נכנע ולא הראה רמז קל כי חרה לו מה שעשו לו.

בזה הראה שלמה כי הוא מתאים לעבודה החשאית אותה הם רוצים להטיל עליו, זו עבודה קשה ואכזרית שמצריכה שליטה מוחלטת בעצבים, אדם כמו שלמה מתאים לעבודה כמו כפפה ליד.

הם שכחו רק דבר אחד, שלשלמה יש עקרונות שונים לחלוטין, מי אמר להם שהוא ירצה לעבוד בעבודה כזו?

שלמה נסע ברוגע לבית המדרש לקביעות הרגילה שלו, הוא הבין עכשיו היטב עד כמה סימה צדקה, הוא מתעסק עם אנשים שאין להם אמות מידה מוסריות, היחס שלהם אל העובדים אינו יותר מאיזה מספר ותו לא, האם עם כאלו אנשים עליו להתעסק, עדיף לשבת וללמוד כל היום לחיות על פת קיבר ומים לחץ ולא להיות בחברת אותם אנשים גם אם מדובר בתועפות זהב.

בערב סיפר לסימה את כל הסיפור, שניהם החליטו שהסיפור שייך לעבר ולא חושבים עליו יותר.

מספורי המגיד

כעבור שבוע יצרו הללו קשר, טלפון אנונימי הגע לבית משפחת לוי, אבל הטלפון נטרק פעם אחר פעם בלא מענה, התשובה הייתה ברורה, לשלמה לוי אין שום עניין עם העבודה שהם רוצים להטיל עליו.

אבל מי שיזם את כל הפגישה (זכריה תנעמי) לא ויתר, הוא התעמת עם חבריו על צורת המבחן שלא מתאימה לכל אחד.

"מה אתה מחפש אחריו, אם לא נאה לו לעבוד איתנו שלא יבוא" ענו בקפידה עליו.

יש לכם טעות עצומה, לא תמיד משחקי כבוד מתאימים, אני עשיתי עליו מחקר רציני ביותר וגיליתי שהוא אוצר בלום יש לו כישרון אנליטי מדהים ביותר, שזה אומר שהוא יודע לנתח מערכות מסובכות ביותר, בנוסף לכך הוא מחונן בחוש שישי דבר שכמעט ואין בנמצא, אנו זקוקים לכאלו אנשים, למה הייתם צריכים לעשות לו מבדק שזה ממש לא החלק שנצטרך לו?

"כלומר? פרט יותר למה אתה מתכוון".

"אנחנו לא צריכים את שלמה כאיש שטח, הוא הרבה יותר גדול מהמשימות שאתם חושבים להטיל עליו, אנחנו צריכים אותו יותר לניתוח סוגיות מסובכות שיש לנו כעת, הוא שווה בזה המון, לזה אנחנו לא צריכים את המבחן שלכם, לכן אני חושב שטעיתם בו בגדול, הפסדנו איש צוות רציני ביותר אם היינו נוהגים בו ביתר כבוד".

מ. לא כל כך התרצה לוותר על עמדתו, היה כאן מאבק אגו, אבל לאחר שזכריה הוכיח לו את גודל ההפסד ניתנה לו אפשרות נוספת לדבר עם שלמה.

זכריה נכנס לחנותו של שלמה הוא פגש אותו מתעסק עם ארבעה קניינים, נראה שהפעם יש לו עסק רציני זה לא היום שלו, הוא יצא מהר מהחנות כדי לשלמה לא יבחין בו. אבל הוא טעה, שלמה בעל עיני הנץ קלט אותו בזוית הראיה, זה לא גרם לו להסחת הדעת, הוא המשיך את העבודה כרגיל.

הוא גם לא דיווח לסימה כלום, אין טעם לדבר על כל הסיפור, כל עוד לא שוחח עם זכריה.

כשחזר זכריה אל הצוות שמחו למשבתו, הנה בדיוק כעת לשלמה יש קונים, הוא עסוק עד מעבר לראש, עד כאן סדר ההתבזות, פעם נוספת לא ניתנה לזכריה לגייס את שלמה לשירות החשאי.

שלמה וסימה יותר לא שוחחו על אופציות נוספות, הרבה דרכים למקום איך להשיג את הפרנסה בלי להגיע למקומות בהם מתחככים עם אנשים שיש להם השקפת עולם אחרת משלהם.

לסימה הייתה החלטה ברורה, שלמה חייב ללמוד ואם הפרנסה אינה מספקת היא תנסה לעשות השלמות. יום אחד ניגשה למעסיקה שלה הילה ואמרה לה כי היא דחוקה מאד בפרנסה אם יש לה עבודה נוספת לא מדי קשה היא תשמח לקבל כדי שתוכל לסיים את החודש.

הילה קפצה על המציאה, בגלל הקשיים הרבים שהעמיסו עליה חברת חומת מגן התקשתה למצוא שליחים נאמנים, אבל סימה כבר נמצאת ברשימה עליה אין צריכים אשרור מחדש. אבל היא לא ניצלה אותה אלא שילמה לה יפה, היא נתנה לה עבודות לא רק בשטח המשרד, היא החלה לעשות גם שליחויות עבורה לכל מיני משרדים, על כל עבודה כזו תוגמלה בכפליים, אבל זה סחט מסימה את הכוחות, עד ששלמה תבע שתתפטר חלקית מהעבודה.

